

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1948

N:o 1-2

Kenen kanssa kuljet?

»Herra oli Joosefin kanssa niin, että hän menestyi kaikessa...»

Sinä lähdit kotoasi ensi kertaa. Vanhemmasi toivoivat, että menestyisit, minne hyvänsä joudutkin, työssäsi, opinnoissasi, Kun lähdit opistokodista, koko opistoperhe toivoi ja rukoi samaa. Sinua oli tahdottu varustaa tiedoilla ja taidoilla, että voisit menestyä. Oli keskusteltu monista asioista, jotka olivat tärkeitä sinun menestymisesi kannalta.

Jos Joosefin isä olisi tiennyt, että hänen poikansa menestyi tuntemattomissa kohtaloissaan, hän olisi varmaan pian vapautunut surustaan. Jos sinun vanhempasi tietäisivät tämän sinusta, he voisivat turvallisin mielin sulkea silmänsä tälle elämälle. Jos opistokotiin saataisiin sinusta tällaisia terveisiä, sinä tiedät, että ilomme olisi yhteinen.

Mutta sinä tiedät myöskin, että tämä on mahdollista vain sillä edellytyksellä, että Herra on sinunkin kanssasi. Siksi tahtoisimme yhä uudelleen tehdä sinulle kysymyksen: Kenen kanssa kuljet?

Yksinjoutumisen tuntu ahdisti sinua, kun lähdit opistokodista. Se oli aiheellista, sillä yksinäisyyteen sisältyy monia vaaroja. Mutta pahinta ei ole joutua yksin toisinajattelevien keskelle. Sisäinen yksinäisyys ilman Jumalan läheisyyden tuntua ja mukana oloa on kohtalokasta. Sen on moni nuori joutunut katkerasti kokemaan.

Onko Jumala mukana sinun elämässäsi, työssäsi, vapaa-aikoinasi, sisäisissä taisteluissasi? Sitä me kyselemme.

Meidän ei tarvitse kysyä tätä Jumalalta. Hän tahtois olla lähellä meitä joka hetki. Hänen silmänsä vartioivat meitä. Hän lupaa nostaa, kantaa ja pelastaa läpi nuoruusajan vaarojen, miehuusvuosien kiusojen aina vanhuuteen saakka ja viedä sitten luokseen oikeaan kotiin. Vapahtajan lupaus Hänen mukana olostaan joka päivä on yhä sinua tarkoittamassa.

Kysymys koskeekin vain sinua, kenen kanssa sinä tahdot kulkea elämäsi taipaleen. Eikö ole ihmeellistä, että Jumala sal-

lii meidän ratkaista tämän asian vapaasti? Mutta niinpä on sitten vastuukin meillä.

Ehkei sinulla olekaan mitään sitä vastaan, että Jumala hoitaisi sinua. Olemmehan me välinpitämättömyydestämme huolimatta valmiit etsimään turvaa ja apua Häneltä hädän tullen. Mutta sinä tiedät hyvin, että tällainen suhtautuminen asiaan ei vielä ratkaise sitä. Ei tuntosi vakuuta sinua Jumalan mukana olostaa, päinvastoin. Toisenlaisesta suhteesta on kysymys, läheisemmästä, henkilökohtaisesta. Sellainen voi alkaa ja jatkua vain anteeksiantamuksen perusteella. Se säilyy vain Jumalan Pyhän Hengen hoitamana. Sinun täytyy saada sellainen mieli, että tottelet Jumalan Hengen neuvoja ja nuhteita.

Kun Pyhä Henki näyttää sinulle synnin, et silloin voi toimia sen mukaan, mitä toiset tekevät. Vaikka jäisit aivan yksin, Jumalan Henki tietää sittenkin, mikä on syntiä ja sinulle turmiollista. Tuntosi on arka. Älä uhmaa sitä! Sinun purtesi saattaa joutua karille sielläkin, mistä toiset ohjaavat kulkunsa. Jumalan Henki on luotettavampi opas kuin välinpitämätön toveripiiri.

Pyhän Hengen erikoisena tehtävänä sinunkin kohdallasi on kutsua sinua jatkuvasti evankeliumin sanan kautta oma-kohtaiseen uskoon. Hän osottaa Vapahtajasi lunastustyötä, jossa sinäkin olet saanut syntisi anteeksi ilman omaa ansiotasi, lahjaksi. Joskus tahtoisit tämän näin uskoa, mutta sitten kaikki alkaakin näyttää liian suurelta, kun alat aavistella, mikä sanomaton onni on omistaa täysi anteeksianto. Muista, että Jumalan Hengen työtä on se, että sinulle tulee omakohtainen usko tärkeäksi. Hän on suurempi, luotettavampi kuin sinun epäilevä sydämesi.

Sinä joudut tilanteihin, joissa tunnet, että sinun olisi tunnustettava uskosi, ehkä pilkkaajien keskellä. Mieluummin kiertäisit tällaiset tilanteet, kun et tiedä, mitä sanoa, miten menetellä. Älkää huolehtiko siitä, sanoo Jeesus. Jumalan Henki ohjaa sanasi

(Jatkuu sivulla 4.)

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 1—2

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1948

Tahtosi tielle.

*Jeesus, Sun käskyäs seuraten
työhösi käymme taistellen.
Velvollisuutemme täyttäen näin
saatamme valos pimeään päin.*

*Vieköön minne Sun tahtosi tie,
vaikka se tehtävä raskaskin lie,
tahtoa, tarmoa kun annat vain,
riemuiten täytämme tehtävän ain.*

*Suuri on kenttä — laiho on laaja,
voimaton, heikko käskysi saaja.
Mutta, oi Mestari, voimaasi suureen
luottaen kumarrun ristisi juureen.*

*Suo mulle voimaa, intoa anna
tahtoni, tarmoni työhösi panna!
Henkeni hiipuvaan hiillockseen
syytä tulesi taivaallinen!*

*Tunnethan lapsesi avuttoman,
hädän ja murheen maailman.
Nuoret, vanhatkin vielä nukkuu
synnin yöhön sieluja hukkuu.*

*Golgata — risti —, Vapahtaja,
veresi voima puhdistava
monelle vielä on "hullutusta"
sieluissa synnin yö on musta.*

*Mestari, meihin sen koskea suo!
Tähtemme virtasi veresi vuo.
Suuresta armostas kiittäen
tietäs suo kulkea rukoellen.*

*Suo, että kaikille selvänä ois,
kun kuolosi otti jo syntimme pois,
me emme voi elää itsellemme,
vaan Sinulle, kallis Jeesuksemme.*

Oili Pennanen.

Mitä kansanopisto on minulle merkinnyt?

Jo pienenä tyttönä tiesin, että määrättyyn ikään ehdittyäni menisin Sairalan evankeliseen kansanopistoon minäkin. Sota viivästi kuitenkin näiden suunnitelmien toteutumista muutamalla vuodella, ja se oli hyväkin. Opistokoti aloitti toimintansa paljon lähempänä, aivan samassa pitäjässä, ja silloin tietysti meinkin sinne.

Kansanopisto on merkinnyt minulle niin paljoa, etten tarpeeksi hyvin sitä osaa selittääkään, eivätkä kaikki ne asiat, joita tahotoisin tässä yhteydessä mainita, ole lyhyesti selvitettävissä, mutta jotain ehkä voisin kertoa.

Opiston pätevien opettajien avulla sain unohtuneita kansakoulutietoja kerratessani vielä kartuttaakin niitä. Samalla avautui kokonaan uusia näköaloja eteeni. Opistossa tarjottiin hyviä, hupaisia ja samalla hyödyllisiä vapaa-aikojen harrastuksia, ohjattiin puhtaan ja raittiin elämän tielle, lujitettiin rakkautta vanhempiin, kotiin ja koko isänmaahan, ja kirkastettiin Jeesusta nuorten parhaana ystävänä. Näitä tarjottiin opistossa jokaiselle, ketään syrjäyttämättä. Jokainen nuori oli opettajille niin kuin on Jumalallekin yhtä kallis.

Käytännöllinen opetus oli minulle tarpeen, ja sitä olikin opistossa runsaasti. Käsityö- ja kotitaloustehtävissä häärimme joka päivä. Maa- ja kotitalouden asiat selvenivät teoreettisen opetuksen kautta. Juuri näihin maa-laisten jokapäiväisiin arkitehtäviin, jotka monasti tuntuvat ikäviltä ja liian jokapäiväisiltä, saatiin opistossa sisältöä ja miellyttävyyttä. Tulin huomaamaan, että jokainen ihminen omalla paikallaan, pienimmässäkin tehtävässä,

(Jatkoa siv. 2.)

Kenen kanssa kuljet?

ja tekosi, jos vain sallit sen tapahtua ja tottelet. Et ole yksin!

Synnin ja epäuskon kiusoissa, lankeamusten vaaroissa ei ole varmempaa tukea kuin Jumalan Pyhä Henki, joka uudistaa meidät, puhdistaa tunteemme Jeesuksen verellä, pyhittää ajatuksemme ja tekemme.

Kenen kanssa kuljet, opistolainen? Voidaanko sinusta sanoa, että olet antanut kätesi taivaallisen Isäsi käteen? Silloin olet turvassa, jouduitpa minne tahansa elämäsi varrella.

on tarpeen ja hyödyksi yhteiskunnalle, kunhan vain tekee tehtävänsä tunnollisesti.

Opistossa syntyi myöskin toiminnanhalu kaikkien hyvien ja oikeitten asioiden edistämiseksi. Nuorisomme valtaosan valitsema elämänsuunta alkoi näyttää arveluttavalta. Huvitteluvimma, nautinnonhalu, epäpuhdas elämä ja piittaamattomuus Jumalasta ei voi luvata hyvää ajassa eikä ajan tuolla puolen. Kun tämän havaitsin, heräsi sydämessäni hätä toisten nuorten puolesta, ja se on saanut raittiustyön nuorten parissa tärkeäksi velvollisuudekseni. —

Kuten jo mainitsin, opistossa kirkastettiin Jeesusta. Monen elämään tuli siten varmaan käänne, ja Vapahtaja kirkastui omakohtaiseksi. Vaikka olinkin jo pienestä pitäen tunnustautunut Jumalan lapseksi, ja siten opistoaika ei sisältänyt minulle tällaista käännettä, pääsin kuitenkin osalliseksi sen hengellisestä siunauksesta. Opistokoti antoi minulle siuna-
tun jälkihoidon sille kasvatukselle, minkä olin kotona saanut. Vanhempieni neuvot ja varoitukset huomasin aiheellisiksi ja oikeiksi ajan ja iäisyyden asioissa.

Jumalan sanan äärellä syveni synnintunto, mutta Jumalan armo alkoi näkyä samalla entistä suurempana, ansaitsemattomana lahjana omalle kohdalleni. Sain vahvistusta lapsenuskolleni opistossa, ja vähitellen uskaltauduin kertoamaan siitä toisillekin.

Kiitän Jumalaa minulle niin paljon merkinneestä ja runsasta siunausta tuottaneesta opistoaajasta. Johtakoon Hän monet epäröivät nuoret evankeliseen kansanopistoon!

Siiri-Elma Tolvanen.

Pirttimme kätkee pyhiä muistoja.

Nurmeksen evankelisen kansanopiston toveripäivät

saaneet yhä laajemmat mittasuhteet. — Agricola-seuran opintokerhokurssit opistolla Toveripäivien edellä. — Kesäkurssi.

Taivaaseen juhlaan!

Suuri Luojamme kutsui armoissaan
meidät yhteiseen opistojuhlaan.
Tänään meille Hän hellästi muistuttaa:
Elontielleä toistanne tukekaa!

Joku taistossaan uupumaan jos käy,
hälle apuun kiireesti ennättäy!
Vie sanoma Rististä voitokkaasta.
Se yksin nostaa voi uupuvaista.

Kun Ristiin uupuvan katse kääntyy,
niin taakat tunnoilta silloin siirtyy.
Ja ilo tunkevi sieluun asti —
kun loistaa Risti niin kirkkahasti.

Se kutsuu uuteen elämään
tiet synnin mustan hylkäämään.
Ja raskahimmat kahleetkin
katkovi käsi Mestarin.

Monet tuhannet saivat avun ennen.
Hän sama on aina vuosien mennen.
Mikä tuntoas, ystävä, rasittaa, —
Herraa pyydä — ja Hän sen parantaa.

On siunattu, ihmeinen veren voima.
Sen turvissa tyyntyy vain syntien soima.
Sen turvissa täällä kun matkataan,
kerran taivaaseen juhlaan saavutaan.

Elon päivämme rientävät joutuisaan.
Ne palaa meille ei milloinkaan.
Herra, oikein opeta elämään,
joka hetkestä johtoas kiittämään!

Kun oppaaksi käyt meille elon tiellä,
voimme alati käydä rohkeella miellä.
Vaikka tunnemme: heikko on voimamme,
Sinä silloin oletkin kaikkemme.

Näin taivaaseen käsi kädessä käymme,
Sinne juhlahan suureen ennättäymme.
Se juhla lopu ei milloinkaan,
johda pian se meille alkamaan!

Aino Kahilainen.

Nurmeksen evankelisella kansanopistolla elettiin Marian pyhien edellinen viikko opintokerhotojen merkeissä. Tätä nykytärkeää nuorisotyömuotoa selostivat ja opastivat kirkkoherra Toivo Laitinen ja opettaja Toivo Tarvainen. Kursseilla oli opistoväen lisäksi mukana lähes 20 Nurmeksen seurakunnan nuorta. —

Marian aattona alkoi opistolle jälleen saapua väkeä tien täydeltä. Opistolaisten omaisia ja entisiä opistolaisia sekä opiston ystäviä tuli pohjoisen ja etelän junilta. Pian oli satapäinen nuorisoyoukko koolla tutuissa suojissa ja lisäksi huomattava joukko vanhempaa väkeä. Ilman viimeisiä laajentamistöitä ei olisi ollutkaan helppo majoittaa tällaista joukkoa. Kaikki aikaisemmat kurssit olivat edustettuina, ja lisäksi oli joukossa m.m. Sairalan ja Karkun evankelisten kansanopistojen toveriliiton jäseniä. —

Ensimmäinen ilta vietettiin yhdessä opistolaisten omana piirinä, ja opiston Pirtti oli jo aivan täynnä nuorta juhlaväkeä, mikä jo sellaisenaan on sykehdyttävä näky.

Marianpäivän jumalanpalveluksessa ja päiväjuhlassa oli lähiseudun väki kuitenkin onnistunut saamaan oman paikkansa. — Ennen yleisöillan alkamista muodosti neljän opistolaisen konfirmatiotilaisuus herkän kohokohdan päivän juhlaohjelmassa.

Sunnuntaipäivän ohjelma alkoi Toveriliiton vuosikokouksella, jota seurasi jumalanpalvelus ja H. p. Ehtoollisen vietto, johon juhlakansa opistoväen lisäksi osallistui. Vielä illalla kerääntyi paikkakunnan väkeä päätämään juhlaa.

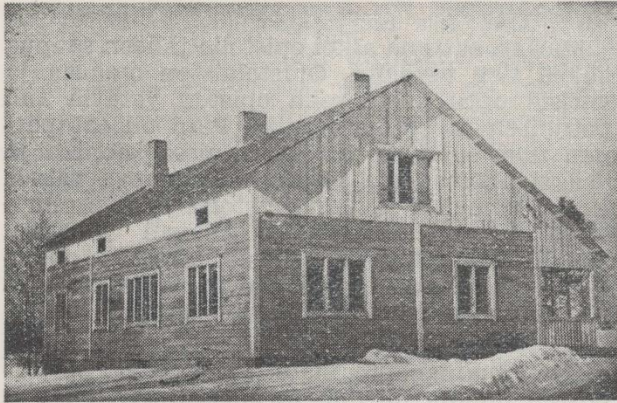
Ohjelma oli runsas ja monipuolinen. Entisten ja nykyisten opistolaisten omakohtaiset puheet, laulu- ja lausuntaesitykset vuorottelivat. Opiston kuoro lauloi. Vieraina puhujina olivat toveripäivillä mukana rovasti N. Raila pitäen rippipuheen, pastori L. J. Mäenpää, joka saarnasi Marianpäivän jumalanpalveluksessa, ja pastori L. Koskenniemi, joka toi terveisiä uselta evankelisilta kansanopistoilta, ja joka puhui parissakin juhlassa palmusunnuntain jumalanpalveluksen lisäksi. Hänen viulunsävelensä olivat myös omiaan kohottaa juhlakansan mieltä. Entinen piiri-sihteerimme V. Piirainen toi lähetys-harrastuksen innoittaman tervehdyksen juhlille Evankeliumiyhdistyksen lähetyskoulusta, jossa hän itse parhaillaan valmistuu lähetystyöhön, ja saarnaaja J. Varosen kautta saatiin terveiset Pohjois-Karjalan—Kainuun Nuorisoliittopiirin työstä.

Toveripäivät olivat jälleen antamassa uutta innostusta opistotyöhön, ja Sana puhdisti ja vahvisti nuorten tuntoja.

Sain olla mukana

toveripäivillä ja nähdä paljon uutta — selaista, mikä on ilmestynyt opistolle jälkeen viime kevään.

Uusi, entistä suurempi nuorten joukko on saanut viettää elämälleen merkityksellisen talven opiston suojissa. Uutuuden viehätystä ja vanhaa tuttua kodikkuutta oli uudelleen sisustetuissa oppilasasunnoissa, joissa ei ollut ahdastakaan. Uudisrakennus näyttikin suorastaan häikäisevältä. Enemmän kuitenkin lienevät toveripäivien aikana häikäisseet ne

Uusi asuinrakennuksemme valmistui jouluksi.

magnesiumisalamat ja kaksi viidensadan wattin lamppua, jotka valokuvaajan savuisen käden ohjailemana tulivat ärsyttävän lähelle sopivalla sekä sopimattomalla ajalla. »Älkää antako häiritä», sanoi valokuvaajasetä ystävällisesti. Mielihyvin annoimme kuitenkin hänen työtään tehdä, sillä opistomme olisi ansainnut tunnetuksi tekemistä siinäkin mielessä jo aikaisemmin, mutta varsinkin nyt, kun niin paljon uutta näkyvää on tullut. Opiston ystävät kauempanakin saavat nyt nähdä mitä heidän tukensa rukouksin ja aineellisesti taivaallisen Isän siunaamana on saanut aikaan.

Vanha ja uusi ovat opistolla päässeet sopivalla tavalla kosketukseen toistensa kanssa. Ei ainoastaan rakennuksissa, vaan muissakin, missä vain se tarpeellista on. Vanha — kuitenkin aina uusi — iankaikkinen evankeliumi vaikuttaa siellä sellaisessa muodossa, jottei kristillisyydestä tule elämäntunteista ilmiötä, vaan nykyajan elämäntähtäjä ja vanha evankelisen liikkeen perintö löytävät opistolla tien nuorten elämään. Kaikki vanha ei kuitenkaan kestä uuden rinnalla. Vanha virsi ei suruisissa enempää kuin iloisissa vivahteissaankaan soinnu yhteen uuden virren kanssa, jossa pääsointuna »työ suuri omi Golgatan». Opistoaikana on monen kannel saanut virittyä uuden virren säveliin. Herra on sen tehnyt, Hän, joka tekee uudeksi kaikki, panee myös suuhumme uuden virren. Toveripäivillä saatiin tuntee ikäänkuin taivaisia sointuja, vaikka uusi virsi täällä alhaalla parhaimmillaankin on vain kalpeata heijastusta

Toveriliiton kuulumisia.

Teille, jotka ette päässeet toveripäiville, täytyy hiukan selostaa vuosikokouksen päätöksiä pysyäksemme edes jonkun verran ajan tasalla. Annetaanpa pöytäkirjan kertoa:

»Toverineuvostoon valittiin Martta Heikkinen, Salme Kilpeläinen, Mikko Piirainen, Siiri-Elma Tolvanen, Aili Leppänen, Rauni Kyttälä, Elvi Puumalainen, Oili Pennanen, Pertti Kokki.

Pirtin Viestin avustajakuntaan valittiin Eeva-Liisa Taskinen, Elsa Piirainen, Siiri-Elma Tolvanen, Laura Kemppinen, Martta Heikkinen ja Pertti Kokki.

Toveriliiton säännöt päätettiin saattaa jäsenkirjaksi painettuna kaikille toveriliittolaisille.

Päätettiin pitää jatkuvasti adventtina opiston hyväksi myyjäiset, joihin toveriliittolaiset lähettäisivät käsitöitä, ruokatarpeita y.m.»

Ja sitten vielä eräs pykälä, jonka johdosta vähän pitemmästikin:

»Ehdotettiin, että paikallisten piirien toiminta muodostettaisiin opintokerhotoiminnan luontoiseksi, jolloin voitaisiin saada jokaiselta jotakin ja harrastus opiskeluun elpysi, vieläpä voitaisiin varsin hyvin koota nuorempiakin — tulevia opistolaisia — mukaan.

Voin kertoa, että Lipinlahden piirissä on tätä pykälää jo ryhdytty toteuttamaan. Otettiin yhteys Evankeliumiyhdistyksen opintokerhotoiminnan ohjaajaan, sieltä tulikin toivotut neuvot ja paperit. Piirimme on nyt siten muutettu opintokerhoksi. Opintokirjaksi on valittu A. Voipion »Virsiä pyhä runous». Virkailijat on valittu, tehty kirjatilaus ja lähetetty valtionapuanomus. Innostus on suuri. Kesän aiomme nyt opiskella virsiä ja syksyllä sitten tenttiä oppimamme. Syksyllä otamme taas uuden aiheen. Arvoisat piirien vastaavat. Pitäkää nyt neuvoa piirissänne, kuinka olisi, perustettaisiinko teidänkin piiriläisistä opintokerho. Opiskeluaiheitahan on monia muita. Ottakaa sitten yhteys allekirjoittaneeseen tahi suoraan Evankeliumiyhdistykseen osoitteella rouva Kerttu Skytte, Teerijärvi, Högnabba. Pääasia on, että piirimme elää ja toimii. Ehkäpä juuri tämä toimintamuoto saisi teidät innostumaan. Jään odottamaan kuulumisia teiltäpäin.

Opistoterveisin

Helvi Valkonen.

siitä, johon Herran omat yhtyvät kerran kottona, jossa eivät syntimme enää tuo siihen murhesäveleitä. Meillä toveriliittolaisillakin on tilaisuus olla jouduttamassa sen päivän koittoa lähettämällä »leipää vetten yli», tekemällä Jumalan valtakunnan työtä, kuluen Hänen asiallaan »niin kauan kuin päivää on».

Pertti Kokki.

Matkan varrelta.

»En voi olla kiittämättä, kun niin hyvä Herra on.»

Muistellessani menneitä, siitä lähtien, kun viimeksi »Viestimme» välityksellä tapasimme, nousee mieleen monta aurinkoista muistoa. Viimeisenä, tuoreimpana sellaisena ovat toveripäivämme, jotka vuosi vuodelta tulevat sisältörikkaammiksi ja antoisammiksi. Ääretön on Herran hyvyys. Katsellessa nuorta joukkoamme ja kuunnellessa päivien ohjelmaa, täytti sydämen kiitos siitä, että Herra on siunannut jokaista hyvillä lahjoillansa. Jospa emme häpeäisi, emmekä pitäisi halpana saamiamme lahjoja, vaan pyytäisimme voimaa omistaa kaikkemme Vapahtajamme käyttöön! Nousi siinä mieleen kuva kukkakedosta, jossa on mitä erilaisimpia kukkia. Kaikki omalla tavallaan täyttävät Luojan tarkoitusta ja ilahduttavat ympäristöä. — Yksikin Jumalan taimitarhan kukka voi ilahduttaa erämaan matkaajan mieltä ja virkistää väsynttä. —

Toveriliittomme piirissä kertyneitten rikkaitten muistojen joukosta kohoaa innostavina ja rohkaisevina mieleen hetkiä, joita olen saanut viettää liittomme jäsenten kodeissa. Onpa ilo kertoa teille kuulumisia niistä kerhoista, joissa on »sinikilven kantajia» johtajina. Polvijärven Ruvaslahden kerho, jonka »kellokkaina» ystävämme Alma ja Tuomo ovat touhunnut, on tehnyt kaikkensa auttaakseen kylänsä nuoria heidän todelliseen iloonsa. Monet juhlat ja hyökkäysretket pitkienkin matkojen päähän kertovat siitä pyhästä tulesta, jonka Herra on saanut sytyttää heidän sydämiinsä. Hukkalassa heidän siskonsa, Aino-rouva (toista vuosikurssia) on ryhtynyt osottamaan nuorille tietä pimeydestä valoon.

Kun Herran asia tulee tärkeäksi ja suureksi, eivät vastoinkäymisetkään saa laimentaa intoa. Viime kurssin Lahja L:nen Pielisjärven Salonkylässä toimi menestyksellisesti kesän ajan tyttöjen ja poikien parissa kylällänsä. »Kultarenkaat» ovat velvoittaneet hänet nyt toisenlaisiin tehtäviin. — Ilomantsin Kakonahossa nuorukaiset ja neitokset kokoontuvat Irjan ja Aunen innon ja alttiuden elävöittämään kerhoon joka sunnuntai-ilta. — Kuhmossa tarmokkaat veljemme, Mikko ja Oiva, ovat talven aikana kantaneet kortta yhteiseen kekkoon. — Juuan Paalasmaan kerho odottaa Helmiänsä opistosta ja Polvijärven Martonvaaran kerho Tuomoa.

Näitten ja monien muitten muistojen täytessä sydämen kiitoksella on muistettava kuitenkin, että monet, monet kylät odottavat vielä opistosta palaavia työhön kotikylällään. Ja vielä useammat kyläkunnat kaipaavat kipeästi, että opistosta jo päässeet aloittaisivat toiminnan. — »Altis on Sinun kansasi sotaanlähtösi päivänä!» Älä jää toimettomaksi, vaan »käy työhön niinkuin suureen juhlaan povessa ikituli taivahan». Rukoille, ettei oma huonous, ihmispelko tai maalliset

kiireet saisi sinua estää palvelemasta Herraasi! — »Älä säikähdä, äläkä arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinun kansasi, missä ikinä kuljetkin!» (Joos. 1: 9.)

»On kiire yltymässä nyt Herran vainiolla työssä tärkeimmässä.» Sinua juuri tarvitaan! »Jeesus antoi kaikkensa meidän tähtemme. Mitä me teemme Hänen tähtensä?»

»Oi, uudista innoin ja taivahan voimin mun turmeltu mieleni niin kokonaan, ett' aina, kun puhun, aattelen, toimin Sun tahtoa noudattain vaellan vain!» —

O i — P e.

Terveiset toveripäiviltä.

Oli ihanaa päästä opistokotiin toveripäiville. Minusta opisto on meille toveriliittolaisille kuin keidas erämaassa, jonne täytyy päästä virkistytymään, kun yksinäisyys pyrkii masentamaan mieltä ja kun tuntee itsensä heikoksi maailman keskellä. Voi sitä riemua, mitä tunsimme saadessamme tavata opistotovereita! Yhdessä saimme virkistyä Jumalan sanan ääressä, saimme tuntea, ettemme olekaan yksin taistelemassa, meitähän onkin suuri joukko, kun joskus kokoontumme yhteen. Tämä tietoisuus ja se, että »Jeesus on kansamme joka päivä maailman loppuun asti», antakoon meille uutta intoa ja voimaa silloin, kun yksinäisyyden paino pyrkii valtaamaan mielen.

Mieleenpainuvin toveripäivillä oli yhteinen Ehtoollisen vietto. Saimme polvistua Herran pöytäan, ja uutena ihmisenä saimme nousta anteeksiantamuksen paikalta. On ihanaa, että meillä on Vapahtaja, jonka luokse saamme mennä murheinemme. Hänelle saamme viedä lankeemuksemme. »Armo yli kaikkien valtava on — —!»

Rakas toveriliittolainen, joka pääsit opistossa tästä armosta osalliseksi, vaellatko sinä edelleen sen armon turvissa?

Vain täysin Jeesuksen armoon turvaten voimme päästä perille Isän kotiin. Eihän meidän joukostamme vain silloin puutu ketään!

Salme Kilpeläinen.

Sun siipeis suojassa, Herra.

Sun siipeis suojassa, Herra, mun olla on turvaisaa, kun maailman myrskyt pauhaa ja kiusaaja ahdistaa.

Sun siipeis suojassa, Herra, minä saavutin onnen sen, jota etsien harhailin, kuljin — mutta muualta löytänyt en.

Sun siipeis suojassa, Herra, suo aina ett' vaellan niin, että Sun luonasi kerran ikielämän saavutan!

Salme Kilpeläinen.

Mitä tekisin lähetys-harrastuksen elvyttämiseksi kotiseudullani?

Usein käy niin, että kun luemme Jeesuksen lähetyskäskeä, olemme valmiit hyväksymään siitä vielä sen kohdan, jossa puhutaan kasteesta ja opettamisesta, mutta emme sitä kohtaa, jossa käsketään tekemään kaikki kansat Vapahtajan opetuslapsiksi. Ajattelemme sen riittävän, että meillä on jotakin kristillistä harrastusta, että me puhumme paljon maassamme esiintyvistä puutteista, kurjuudesta ja jumalattomuudesta ja että ylipäänsäkin hyväksymme sellaisen käskyn kuin lähetyskäsken olemaan raamatussamme. Kuitenkin Jeesus on tarkoittanut niin, että oman maan kansalaisia ei tule unohtaa, mutta ei myöskään niitä, jotka vaeltavat pakanuuden pimeydessä. Tämä asia on selvä sille, jolle armon evankeliumi on kirkastunut ja saanut liittää uskon kautta siihen suureen yhdyskuntaan, joka sulkee piiriinsä kaikkien rotujen, kaikkien yhteiskuntaluokkien ja kaikkien säätyjen edustajia ja kaataa näiden välille pystytetyt raja-aidat. Tällainen ihminen ei voi enää kysyä, koskeeko lähetyskäsky häntä vai ei, vaan hän joutuu Jumalan edessä kysymään, voiko Jumala lähettää hänet suureen työhön ellei muutoin niin sillä tavalla, että hän saa toimia kotiseudullaan tämän työn hyväksi, samalla kun hän paikkakunnallaan suorittaa lähetysseuransa tehtävää.

Jumala tahtoo meidän kaikkien muistavan Vapahtajamme lähetyskäskyjä jäämättä masentuneina ja epäroiden ajattelemaan, onko ajankohta sellaiseen sopiva vai ei. Niin runsaan ja tiiviin kuin meidän työohjelmamme nykyhetkellä täytyy ollakin, on siinä kuitenkin oleva sija myös lähetysasialle. Ja silloin on paikallaan esittää joitakin käytännöllisiä näkökohtia, joita meidän on syytä ottaa huomioon toimiessamme lähetys-harrastuksen elvyttämiseksi kotiseudullamme. Ehkä seuraavalla kuudella näkökohdalla voi olla tässä suhteessa jotakin hyötyä ja merkitystä:

1. Lähetys-harrastusta emme voi elvyttää, elleimme ole itse sille asialle lämmenneet ja elleimme pala. Palaaksemme me taas tarvitsemme oikeata polttoainetta. Sellaista polttoainetta on Jumalan sana. Jos tätä sanaa viljelemme valmiina kuulemaan, mitä Herra tahtoo meille puhua, niin emme silloin pääse lähetysasian ohi. Me olemme usein kylmiä ja pen-seitä juuri siksi, että yhteys Jumalan sanaan on katkennut.

2. Emme voi toimia innolla sellaisen asian hyväksi, jota emme tunne. Näin on laita myös lähetystyön. Voidaksemme toimia lähetys-

asian hyväksi meidän täytyy tutustua siihen. Tähän taas tarjoo mahdollisuuden kirjallisuus, lähetysjuhilla käynti j.n.e. Ottakaammepa käteemme vaikkapa Suomen Lähetysseuran kustantama Gerthrud Aulénin kirja »Kristinuskon voittokulku» tai Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen kustantama Vihtori Savolaisen »Nousevan päivän Japani» tai jokin muu lähetysalaa käsittelevä kirja, jollaisia on saatavana kirjakaupoista. Näitä kirjoja löydämme Evankeliumiyhdistyksen ja Lähetysseuran kirjalueteloista. Niitä lukiessamme tulemme huomaamaan, kuinka suuri, avara Jumalan ihmeiden maailma avautuu eteemme. Samanlaisen maailman antavat meille lähetyslehdet. Lukemalla »Sanansaattaja»-lehteä voimme seurata Evankeliumiyhdistyksen ulkolähetystyksen toimintaa. Ellei meille vielä tätä lehteä tule, voimme tilata sen itsellemme. Mutta älkäämme tyytykö vain tilaamaan se itsellemme, vaan levittäkäämme sitä kotipaikkakunnallamme. Siten voimme tutustuttaa naapureitamme lähetysasiaan.

3. Toimiessamme pyhäkoulu- ja nuorisokerhoyöntekijöinä saamme erinomaista ohjelma-ainehistoa juuri lähetyskertomuksista. Pyhäkoulussa meidän sopii tehdä tuntimme havainnolliseksi ja hauskaksi valaisemalla esilläolevaa tekstikohtaa jollakin sopivalla kertomuksella, jonka saamme lähetyskirjasta tai -lehdessä. Nuorisokerhoissa taas voimme omistaa kokonaisen illan lähetysasialle ja senmukaisesti valita laulut, runot, esitelmät, puheet ja muut ohjelmanumerot. Kun haluamme tutustuttaa nuoria esim. lähetystyön uranuurtajiin ja sankareihin, on meidän syytä välttää kuivaa kirjastalukemista ja sitä-vastoin koetettava kertoa heille näistä sankareista elävällä ja havainnollisella tavalla. Tietysti kirjasta luetut kappaleet ovat silloin tällöin paikallaan. Mutta nuoret pääsevät paremmin mukaan, jos itse ensin painamme huolellisesti mieleemme kulloinkin esilläolevan lähetysseurankarin elämänvaiheet ja kerromme niistä vapaasti, aivankuin kertoisimme jostakin tapahtumasta, jonka silminnäki-jöinä itse juuri äsken olimme tai jonka juuri äsken joltakin toverilta kuulimme.

4. Jos kotipaikkakunnallamme toimii lähetys-ompeuseura, niin otamme siihen osaa. Tällöin koetamme toimia siihen suuntaan, että ompeluseurojen ohjelma tulee mahdollisimman monipuoliseksi. Mehän voimme esittää ompeluseuran tilaisuuksissa ehkä laulua tai esitelmää tai kertomuksia, joissa kosketellaan lähetysasiaa.

Kohtavaaralta alas... vauhtia, jännitystä.

5. Ellei kotipaikkakunnallamme toimi lähetysompeluseuraa, niin koetamme perustaa sellaisen tai mieluummin ulkolähetys-työseuran. Missä suhteessa sitten työseura tulisi eroamaan ompeluseurasta? Siinä suhteessa, että koetetaan saada miehiä mukaan ja että mikäli mahdollista siirrytään salista pirtin puolelle. Työseurassa ei ole tarkoitus vain kokoontua lähetysasian hyväksi ja ehkä kantaa kolehti, vaan sanan mukaisesti uurastaa tämän asian hyväksi. Miehillä koetetaan järjestää puhdetöitä. Puusta tehdyt työkalut ja talousesineet sopivat mainiosti lähetysmyyjäisiin, joita toimintakauden päätyttyä järjestetään. Naiset tietysti tekevät näissä työseuroissa käsi- ja punontatöitä. Miesten ja naisten töitä järjestettäessä on otettava huomioon se, ettei tule puutetta raaka-aineesta. Punontatöitä voidaan ajatella tehtävän esim. paperinuorasta jne. Työseuraan voidaan sitten järjestää puheita, esitelmiä, lausuntaa jne. aivan kuin ompeluseuroihinkin. Onko joukossamme ketään, joka uskaltaa lähteä kokeilemaan työseuran toimintamahdollisuuksia eikä säiky mahdollisia vaikeuksia? Ensimmäinen työseura on vielä perustamatta — kuka perustaa sen?

6. Toimiessamme lähetysasian hyväksi on paikallaan, että meillä jokaisella on oma lähettimme, jota me kannatamme ja jonka puolesta me rukoilemme. Niinkuin Suomen kansaa edustaa Helsingissä 200 kansanedustajaa, niin tulee meillä jokaisella olla myös edustajamme pakanamailla. Lähetyskäskeyhän koskee jokaista Jeesuksen opetuslasta, jokaista Hänen uskovaistansa. Mutta jokainen ei ole tilaisuudessa lähtemään lähetysalalle. Siis hänellä on oleva siellä oma edustajansa, joka hänen puolestaan kylvää evankeliumin sanaa.

Jeesus tahtoo joka päivä pukea meidät vanhurskauden pukuun, jonka hän on meille lahjoittanut sanansa ja kasteen kautta. Iloi-

Pääsiäismuisto.

Pääsiäisloma on alkanut. Useimmat opistoperheen jäsenistä rientävät koteihinsa. Pittemmatkaiset viettävät lomansa opistolla. Lähteille lauletaan hyvästellen. Sitten kiihuhtavat »kotiin jääneet», mikä kutomoon, mikä keittiöön, pojat käsityöverstaansa. Kaikki toimivat innolla tehtävissään laulellen ja keskustellen. Tyttöjen keskustelunaiheena kutomossa on Jumalan lapsen asema. Useat ovat varmoja siitä omalla kohdallaan — Mirjami vielä arkailee. Tahtoisin niin mielelläni minäkin olla Jumalan lapsi, mutta ei kai Hän välitä minusta, kun olen niin huono. — Johtaja kysyi minulta tätä asiaa, kun tulin opistoon, selittää joku joukosta. En minäkään silloin uskaltanut sanoa itseäni Jumalan lapseksi, mutta nyt saan sen tehdä, ja samassa helähtää hänen huuliltaan: »Oi Jumalan', kuink' iloitsen...» Monet laulut kaikuvat viri-ten vuorotellen eri puolilta kutomoa, ja kaikki koettavat nyt rohkaista epäilevää Mirjamia.

Kello kutsuu aterialle ja keskustelu katkeaa. Talousopettaja on järjestänyt monenlaisia yllätyksiä pöytään ja pastori keskustelee ystävällisesti; ei tunnu ikävältä, vaikka ei voitukaan päästä kotiin, kuten monet tovereistamme. Päätetään, että lauletaan »lukusalissa» aterian jälkeen ja pian kajahtaakin laulu pastorin johdolla. Uusia laulujakin opetellaan.

Kiirastorstai-ilta on hämärtynyt. Kaikki ovat pukeutuneet pyhäasuun. Samaisessa lukusalissa katsellaan varjokuvia. Ne kertovat Jeesuksen elämästä. Viimein tulee kuvia, jotka esittävät Hänen ristinkärsimyksiään. Kyyneleet vierähtävät poskipäihin, kun mieleen nousevat Kanteleen sanat: »Minun tähteni, synteini tähden Sinun tuskas on mitaamaton...» Ollaan kuin pyhällä paikalla. Seurataan Vapahtajan kärsimyskuvia aivan henkeä pidätellen. Kuinka rakastikaan Hän ihmisiä, sitä aavistellaan. Sydämissä kypsyy ja lujittuu päätös: elämäni, kaikkeni kuuluu Vapahtajalleni. Mirjamin kyyneleet ovat ehkä vuolaammat kuin toisten. Hänenkin taistelunsa päättyy samana iltana tähän ratkaisuun. Pastorin kanssa käymässä keskustelussa oli hänellekin vihdoin kirkastunut, että hän saa sellaisena huonona kuitenkin olla Jumalan lapsi, Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman tähden. Ihmeellistä ja suurta Jumalan rakkautta se oli. Siitä rakkaudesta tahtoi Mirjamikin toisten opistoveriensä kanssa kertoa sitten kotiseudullaan.

Kevättä oli luonnossa, kevättä myöskin nuorten sydämissä, joista Jeesuksen rakkaus

tessamme kasteen armosta iloitsemme myös siitä, että Herra edelleenkin tahtoo kutsua kaikki kansat evankeliumin omistukseen. Tietäessämme tämän emmekö tahtoisi mekin sillä paikalla, johon Jumala meidät on tässä maallisessa yhteiskunnassa kutsunut, toimia sen hyväksi, että evankeliumin sana tulisi tunnetuksi kautta lunastetun maan.

Rakkaita muistoja.

Sinä synnyit Viipurissa 12. 7. 1939. Kun olit tullut luoksemme odotettua aikaisemmin pienenä ja heiveröisenä, silloin äitisi kävi kamppailua Jumalan kanssa. Vasta kun saattoi sanoa: »Tapahtukoon Sinun tahtosi», täytti rauha hänen mielensä.

Elokuun 11 päivänä kastoi isoisäsi sinut, ja esikoispoikanamme sait isäsi nimen: Teuvo Toivo Juhani. Silloin, kastehetkelläsi, tuntui kuin olisi ovi taivaaseen ollut auki ja ihmeellinen Jumalan kirkkaus olisi säteillyt tänne maan päälle.

Sinä voimistuit ja kasvoit nopeasti ja niin olit isin ja äidin suuren ilon ja kiitollisuuden aiheena. Isin kamera ikuisti sinut monissa tilanteissa, ja vanhempasi tunsivat itsensä räjättömän onnellisiksi.

Mutta tämä onnellinen kolmikko sai olla yhdessä vain vajaat 5 kuukautta. Tuli sota ja evakontie. Niin alkoi äidin ja sinun yhteinen vaellus vastuksineen, koettelemuksineen, joissa suhteemme muodostui enemmän ystävien kuin äidin ja lapsen suhteeksi. Sinä kehityit liian aikaisin ja äiti tuli lapselliseksi.

Ruumiillisesti kehityit hyvin, reippaaksi miehenaluksi, henkisesti normaalia nopeammin ja älykkäämmäksi, kuten opettajasi useasti jo eläessäsi sanoi. Vallaton sinä olit, pojan vekkuli, mutta aina valmis sopimaan ja anteeksi pyytämään, ja rehellinen!

„Hän lähti pois — ja meitä odottaa...“

oli sulatellut epäuskon kirren. Kilvan he lintujen kanssa lauloivat kiitosta Jumalalle siitä armosta, »jota kiittää iäisyyskin lyhyt on».

Opistoperhe on hajaantunut. Vuosia on vierinyt. Toveripäiville kokoontuessa muistellaan elämämme ihmeellisintä pääsiäisaikaa, jota opistokodissa vietettiin, muistellaan muistojen ketjun kauneimpana helmenä.

Aino Kahilainen.

Kahdeksan vuotta sait olla kotimme ilona ja äitisi tukena elämän taistelussa. Näin jälkeänpäin ajatellen sinusta tuntuu olleen vain iloa ja onnea kodillemme, ja äiti muistaa rakkaudella kaikkea, mikä liittyy sinuun, varsinkin elämäsi viimeisiin vaiheisiin. Rakas olentosi on äidin silmien edessä aina; äiti tuntee hyväilevät kätesi vieläkin — — —.

Äiti muistaa viimeisen äitien päivän, jolloin sinä järjestit ensimmäisen sellaisen äidillesi. Lauloit ensin, toit sitten kukan ja kortin, johon olit omasta ja siskojesi puolesta kirjoittanut kankealla lapsen käsialallasi: »Äitiä kaikesta kiittäen Riitta, Marja ja Teuvo». Se on sinun ainoa näkyväinen lahjasi äidillesi, mutta äidille kaikkein kallein — — —.

Äiti muistaa, miten sinä kerran sanoit, että tahtoisit kuulla Jeesuksen puhuvan, ja miten äiti selitti, että sinulla olikin erinomainen tilaisuus siihen täällä opistolla, ja äiti otti heti Raamatun lukeakseen sieltä pyytämäsi paikan. Siitä sinä ilostuikin, mutta sanoit sitten, ettei se ollut samaa kuin jos Jeesus itse olisi sen puhunut. Ja sinä sanoit tahtovasi oikein nähdä Jeesuksen ja kuulla, kun hän puhuu, ja vihdoin vakuutit, ettei niin pitkää matkaa olisi, ettet sinä menisi Jeesuksen luo, jos hän vielä olisi täällä, ja sairaan siskosikin sinä ottaisit mukaasi Jeesuksen luo parannettavaksi — — —.

Näihin aikoihin äitisi näki ihmeellisen unen. Yhtäkkiä tulvahti häikäisevän kirkas valo huoneeseen, jossa hän nukkui. Koettaessaan kääntyä katsomaan, mikä valon aiheutti, hän satutti itsensä ja heräsi. Hän oli kuitenkin ehtinyt nähdä, mikä valon aiheutti. Huoneeseen oli astunut niin suuri enkeli, ettei hän mahtunut ovesta laskematta siipiään. Äitisi tiesi hänen tulleen hakemaan jotain perheeseemme kuuluvaa. Seuraavana päivänä äitisi kertoi unen monelle ja alkoi valmistautua tulevaa varten. — Sinua, Teuvo, äitisi ei osannut arvata unen tarkoittavan.

Äiti kertoo ajatuksissaan viimeistä iltaa, kun autoit pikku siskoja nukkumaan pantaessa. Sinä nukahdit Riitan kanssa käsi käteen. Äiti muistaa viimeisen aamun, kun tulit omasta sängystäsi äidin viereen. Äiti näkee sinut opiston nurkalla, kun siinä viimeisen kerran erosimme, ja sinä lähdit sille koulumatkalle, jolta et enää palannut.

Lokakuun 30 päivänä klo 14.15 sinä olit jo poissa; emme saaneet mitenkään valmistautua eroamaan. Jumalan kurittava ja rakastava käsi oli raskaana kotimme yllä.

Nimipäivänäsi, jolloin äitisi oli luvannut järjestää sinulle lastenkutsut, isoisäsi siunasi sinut haudanlepoon odottamaan ylösnousemuksen aamua. Äiti ja isi tunsivat jälleen, että taivaan ovi oli avautunut kotimme kohdalla.

Sinä, äidin paras ystävä ja toiveitten kohde, olet poissa. Sinä olet varmasti onnellinen ja saat nyt kuulla Jeesuksen itsensä puhuvan. Ei äitisi haluaisi sinua enää näihin ajan vai-voihin, vaikka äidillä onkin sinua niin sanomattoman ikävä, ettei jaksata ajatella elämää eteenpäin. Siksi äitisi odottaakin sitä hetkeä, jolloin saa tulla sinun luoksesi.

»Hän lähti pois ja meitä odottaa nyt luona Jeesuksen — — —
On riemu suuri sitten meillä,
kun luona Herran kerran vielä
me yhdytään.» (Nuori Siion 286: 6.)

Äitisi.

Herra antoi, Herra otti; kiitetty
olkoon Herran nimi!

(Job. 1: 21.)

Näin sanoi Job, kun Jumala otti häneltä tapaturmaisen kuoleman kautta kaikki hänen lapsensa. Näin pitäisi meidänkin sanoa. Help-
poa on sanoa: Herra antoi, kiitetty olkoon Herran nimi, kun toiveet täyttyvät. Niin oli silloin, kun Teuvo syntyi. Ei ollut raskas tehtävä ottaa hänet kasteen kautta Jumalan armoliittoon. Jumalaa kiittäen olimme silloin koolla Kirvussa Sairalan kansanopistolla. Nyt on vaikea sanoa: Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi. Raskasta on tehdä viimeistä palvelusta lasten lapselle. On tapahtunut sellaista, mitä emme olisi suoneet. On vaikea sanoa: Herra otti. Olemme taipuvaiset sano-
maan: kohtasi odottamaton tapaturma; sat-
tui surullinen onnettomuus. Tuntuu mahdot-
tomalta sanoa: Kiitetty olkoon Herra. Ajatte-
lemme: jos hän olisi sairastettuaan kuollut, olisi helpompi tyytyä ja sanoa: Herra otti. Kysymme: Miksi Herra otti hänet näin surul-
lisella tavalla, näin äkkiä, ilman valmistusta. Miksei hän antanut hänen ummistaa silmiään vanhempiensa syyliin? Paljon jäi sanomatta puolin ja toisin sellaista, mitä olisi tahdottu sanoa. Eikö Jumala voinut uskoa häntä edel-
leen hoitoomme? Näkikö Hän, että lapsi ek-
syisi ja taipuisi synnin puoleen, jos kauem-
min eläisi? Tällaisiin ja moniin muihin kysy-
myksiimme emme saa vastausta. Mutta Ju-
malan sana sanoo: Kaikki päännä hiuksetkin
ovat luetut... — Eikö kaksi varpusta myydä
yhteen ropoon, eikä yksikään niistä putoa
maahan taivaallisen Isänne tietämättä, ettekö
te ole paljon suuriarvoisemmat kuin ne... —
Hänen päivänsä ovat määrättyt, hänen kuu-
kausiensa luku on Sinun hallussasi, Sinä
panit hänen eteensä määrän, jonka yli hän
ei voi käydä. Herra otti!!

Kaikella, mitä Hän tekee, Hän tarkoittaa
meidän parastamme. Kaiken Hän tekee, jos
antaa tai ottaa, rakkaudesta. Hän, joka ei
ainokaista Poikaansakaan armahtanut, vaan
antoi hänet kaikkien meidän edestämme,
eikö Hän lahjoittaisi kaikkea muutakin meille
näiden kanssaan! Ketä Herra rakastaa, sitä
Hän kurittaa! — Auttakoon Jumala meitä
näihin sanansa todistuksiin uskomaan, vaik-
kemme jaksaa Hänen johdatustaan käsittää,
sillä Hänen tiensä eivät ole meidän teitämme,

Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston

Kannatusyhdistyksen vuosikokous pidettiin opistolla maanantaina helmikuun 9 päivänä alkaen klo 18. Kokouksen aluksi puhuivat saarnaaja Juho Varonen, joka äskettäin on siirtynyt Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen työhön maakunnassamme, sekä kokoukseen saapunut Evankeliumiyhdistyksen uusi johtaja, rovasti Toivo Rapeli, selvittellen raamatullisten kasvatuseriaatteiden tär-
keyttä ja pätevyyttä nykyajan nuorisokasva-
tuksessa.

Yksinlaulun jälkeen, jota esitti neiti Kielo Koponen, avasi johtokunnan puheenjohtaja, rovasti Kr. Tammio sääntöjen määräämän, virallisen vuosikokouksen, jonka varsinaisena tehtävänä on kuulla toimintakertomus kulu-
neelta vuodelta sekä selostus talouden hoi-
dosta tilintarkastuslausuntoineen. Kokouksen
puheenjohtajaksi valittiin rovasti T. Rapeli

ja Hänen ajatuksensa eivät ole meidän aja-
tuksiamme, vaan ne ovat niin paljon kor-
keammalla meidän teitämme ja ajatuksiam-
me kuin taivas on maata korkeampi. Autta-
koon Jumala meitä sanomaan: Tapahtukoon
tahtosi! Auttakoon uskomaan: Herra otti, ja
sanomaan: Kiitetty olkoon Herran nimi!
Iankaikkisuudessa se tapahtuu täydellisesti,
»kun salatut syvyydetkin auki luodaan ja
Herran teistä mull' on käsitys».

Helpompaa on puhua tällaista muille kuin
itselleen ja läheisimmilleen. Helppo on lukea
kaukaisempien kuolemasta ja unohtaa se.
Näin läheisen kuolemaa ei voi unohtaa. Mie-
lessä säilyy kaunis kuva Teuvosta. Ei hän
kuihtunut sairauden kuluttamana, sillä hänen
vaivansa olivat lyhyet. Hän oli aivan kuin
elävä ja hänen piirteensä niin rauhalliset
kuin nukkuvan. Vasta koskettaessa tajusi,
että edessä oli kylmä tomumaja, joka oli kät-
kettävä maahan. Hänen henkensä oli mennyt
Jumalan luo, joka sen oli antanut. Suokoon
Jumala, että Sana, jota hän oli paljon kuul-
lut, olisi valaissut hänen sieluaan viime het-
killään, jolloin ei saatu kuiskata sitä hänen
korvaansa, ja auttanut häntä turvallisesti
vaipumaan Jeesuksen, parhaan ystävänsä
syyliin. Suokoon Jumala, että hänen sielussaan
olisivat soineet oppimansa virren sanat:
»Saavu, Jeesus, kätes mulle anna, olallesi
nosta, kotiin kannan!» Kääntyköön parhaak-
semme raskas menetys! Vaikuttakoon ankara
lyönti terveellisesti! — Me olemme vakuut-
tuneet siitä, että Teuvo on perillä, tallella,
sillä hän ei ollut vielä tietoisesti luopunut
kasteen armosta. Hän odottaa, kutsuu sinne
omaisiaan. Siellä voidaan täydestä sydäimestä
yhtyä Jumalaa ja Karitsaa kiittämään kai-
kesta, mitä Hän meille täällä antoi. Sinne
Jumala meitä auttakoon Poikansa Jeesuksen
Kristuksen tähden, jonka veren kautta meillä
on vapaa pääsy kaikkein pyhimpään, taivaa-
seen.

(Ukin ajatuksia Teuvoa siunatessaan.)

Opiston kuulumisia.

Opiston VII työkausi on päättynyt. Jälleen on 53 uutta opiston sinikilvenkantajaa hyvästelty elämän taipaleelle, Taivaallisen Isän haltuun. Jokaista teitä muistaessa nousee sanaton huokaus ylös Jumalan puoleen, ettei Hän päästäisi ketään teistä kädestään. Niin monenlaisissa vaikeuksissa te kukin joudutte elämään, että vain Kaikkivaltias voi teidät varjella. Saakoon niin todella tapahtua!!

Te saavuitte opistoon tullessanne suuren järkytyksen äärelle, jonka lamauttava vaikutus on tuntunut läpi koko opistotalven. Tiedän, että olette joutuneet kokemaan sen seurauksia, ehkä kärsimäänkin niistä. Se on jat-

ja sihteeriksi apulaisjohtaja Helvi Valkonen. Opiston johtaja T. Salomaa esitti kertomuksen kuluneelta toimintavuodelta mainiten siinä erikoisesti edellisen vuosikokouksen jälkeen valmistuneista rakennuksista. Opiston suojat ovat nyt laajentuneet niin paljon, että oppilasmäärää on voitu lisätä 16:lla viime talvisesta, ja sittenkin asuinhuoneisiin jää vielä enemmän tilaa kuin aikaisemmin. Rakennuskustannukset ovat nousseet lähes 4 milj. markkaan, ja rakennustöiden toteuttamisen ovat tehneet mahdolliseksi Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen Kansanopistorahastosta saatu pitempiaikainen ja Nurmeksen Osuuskassan myöntämä lyhytaikainen laina. — Kannatusyhdistyksen jäsenmaksut tekivät kuluneen vuoden aikana lähes 50.000:— markkaa, mikä myöskin on mainitsemisen arvoinen tulos. Lahjoitus- ja juhlatulot nousivat yli 550.000:— markan. Huomattavin osa niistäkin oli tällä kertaa Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen Kansanopistorahastosta: 350.000:— mk. Muita mainittavimpia lahjoituksia ovat tehneet Nurmeksen seurakunta, Nurmeksen Kauppa Oy, Nurmeksen maalaiskunta, Manttaalikunta, Lieksan Rauta Oy ja Jukolan Osuuskauppa. Tilinpäätöksen tulostase päättyi 1.814.000:— markkaan, josta kertomusvuoden ylijäämä oli 150.000:—.

Johtokunnassa avoimena olleelle paikalle valittiin kansakoulunopettaja Väinö Vakkilainen Lipinlahdesta.

Vuosikokouksen päätökseksi puhuivat vielä past. L. J. Mäenpää ja rovasti Kr. Tammio. Puheitten lomassa saatiin kuulla rovasti Rapelin yksinlaulua. Vaikutelma illan yhdessä olosta oli erittäin sydämellinen ja rohkaiseva. Saadut tulokset ja kokemukset kehoittavat kannatusyhdistyksen jäseniä jatkamaan Jumalan apuun luottaen ja vaikeuksia pelkäämättä työtä opistonsa hyväksi rukouksin ja uhrauksin päämääränä ajanmukainen opistorakennus, niin pian kuin se vain on mahdollista. Sitä odottaen voidaan nyt kuitenkin auttavasti tulla toimeen tähän mennessä saavutetuissa oloissa.

kuvana painona mielessä. Kunpa sen olisimme yhdessä oppineet, että elämä on liian epävarmaa elettäväksi Jumalalle vieraina. Vain Jumalan omina voimme olla turvassa.

Työkauden varrelta muistamme varmaan, miten jouduimme odottelemaan aluksi rakennustöiden valmistumista ja vasta jouluksi pääsimme oikein sijoittumaan ja kotiutumaan taloon. Mutta niinpä meillä olikin sitten enemmän tilaa kuin aikaisemmillä kursseilla, vaikka lukumäärämme olikin kasvanut 16:lla edellisestä talvesta. Monien vieraittemme joukosta muistamme rovasti Toivo Rapelin, Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen nykyisen johtajan, joka saapui vuosikokouksemme tervehtimään meitä ja samalla opistomme kannatusyhdistystä. Hänen vierailunsa oli meille kaikille piristävä ja säily kauan muistossamme.

Toveripäivät, innostavat ja rohkaisevat omat juhlamme, muistamme jatkuvasti. Yhä suurempi joukko meitä on vuosittain saapumassa Marianpyhien juhlille. Ehtoollispöytä oli katettu meille, ja se muodosti juhlien kohokohdan, johon saimme osallistua kasteenliittonsa uudistaneitten opistolaistemme kanssa. Erikoisesti muistamme siunaavin rukouksin heitä, valkopukuisia, pyytäen hartaasti, ettei sielunvihollinen saisi ryöstää heidän taivaallista juhlapukuaan, johon heidätkin jo kasteessa puettiin.

Päättäjäisten yhteydessä olivat opistoajan näkyvät tulokset myöskin kaikkien tarkasteltavina. Käsityönäyttely oli suurin, mitä opistollamme on vielä tähän men-

Muistattehan, kun oltiin rankometsässä ... ?

nessä ollut; nähtävänä olleitten esineitten yhteinen arvo on arvioitava n. 300.000:— markaksi. Tyttöjen töitä oli niin runsaasti, että 70 m²:n huonetila ei niiden esittelemiseen riittänyt. Sellainen tila oli nyt kuitenkin uuden asuinrakennuksen ansiosta käytettävissä. Poikien valmistamat kalustot, yksityiset huonekalut ja höyläpenkit sekä puhdetyöt olivat näyttelyn rahallisesti arvokkainta nähtävää ja yleisön erikoisen mielenkiinnon ja ihailun kohteena. Monen valmistamat työt olivat nykyisten hintojen mukaan 10.000:— — 20.000:— markan vaiheilla, minkä lisäksi he veivät mukanaan työssään saavuttamansa taidon. Jos tämän rinnalle asetamme opistonkäynnistä aiheutuvat kustannukset, jotka jäivät alle 14.000:— markan, monella paljonkin alle, ei opistotalven kannattavuutta voi epäillä. Ja opistoajasta on sentään saatu paljon muutakin kuin vain valmistuneet käsityöt, tyttöjen talousopetuksen vain yhtenä mainitaksemme, puhumattakaan sen pohjan merkityksestä, mitä kristillinen kansanopisto tahtoi olla luomassa nuorten elämään.

Perinteelliseksi muodostuneen opintomatkan teimme työkauden päätteeksi Helsinkiin ja Tampereelle. Lausumme kiitoksemme Lieksan, Helsingin ja Tampereen ystäville, jotka ottivat meidät vastaan ja näkivät monenlaista vaivaa meidän tähtemme. Erikoista ja uutta oli matkallamme se, että saimme koko matkan tehdä omassa vaunussamme, joka odotti meitä siellä, missä pysähdyimme, ja liitettiin aina toiseen junaan vaihtoasemilla, joten saimme huolettomina vain »asua» vaunuamme. Kun saimme vielä rautateillä huomattavan alennuksen, ei matka tullut maksamaan yksityistä mukanaolijaa kohti puoltakaan siitä, mitä se maksaisi yksin matkustaen.

Matkalla ollessamme oli tänne saapunut jo kesäkurssien osanottajajoukko, tosin pieni talvellisen opistoperheen rinnalla, mutta

erittäin pirteä ja työtäpelkäämätön. Tämä kurssi, joka alunperin on suunniteltu pääasiassa käytännölliseksi, tulee varmasti jättämään pysyvän muiston itsestään opistolle sen ensimmäisenä kesäkurssina. Tervetuloa juhannuksena katsomaan saavutuksiamme!

Sitten voimmekin siirtyä tuleviin asioihin, joita jo hartaasti odotamme. Juhannusjuhlat alkavat pian askarruttaa mieliä. Ne alkavat luonnollisesti aattoiltana ja kestävät juhannusiltaan. Pastori Veikko Takala saapuu Helsingistä juhlapuhujaksemme. Toivotavasti saamme kauniin juhla-ilman ja voimme tehdä moottoriretken Pieliselle, ehkä kauemmaksikin kuin viime juhannuksena. Tuskinpa monellakaan on niin voittamattomia esteitä, ettei pääsisi juhannuksena opistolle! — Pohjois-Karjalan—Kainuun Nuorisoliittopiirin kesäjuhlat pidetään alkukesästä Ilomantsin kirkolla kesäkuun 13 päivänä. Juhlat alkavat jo edellisenä päivänä, lauantaina. Sinne kaikki maakuntamme eteläosan opistolaiset joukolla mukaan; tuokaa tovereitanne myöskin juhille! Toiset kesäjuhlat pidetään elokuulla Kuhmon kirkolla. Niistä, samoin kuin Iivantiiralle tehtävästä retkestä ilmoitetaan vielä erikseen tarkemmin. Kuhmolaiset opistolaiset varustautunevat ottamaan vastaan nämä juhlat yhteistoimin! — Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys viettää tänä kesänä 75-vuotisjuhlaansa Helsingissä heinäkuun 8—11 päivinä. Sinne koetamme päästä, jos suinkin mahdollista, suurella joukolla mukaan. Matkakustannusten helpottamiseksi voimme jälleen tehdä matkan yhtenä tai useampanakin seurueena, jolloin edestakainen matka Nurmeksesta Helsinkiin tulee maksamaan pikajunalippuineen n. 1.200:—, kun taas yksityisesti matkustaen sama matka tekee lähes 2.000:— mk. Mikäli halukkaita ilmaantuisi riittävästi, voitaisiin paluumatka tehdä esim. Tampereen kautta, mikä ei paljoakaan nostaisi matka-

Juhannukseksi opistolle 23.—24. 6.!

TERVETULO A!

Evankeliumiyhdistyksen 75-vuotisjuhla

HELSINGISSÄ 8.—11. 7.

Sitovat ilmoittautumiset seuruematkaa varten lähetetään opistolle juhannukseen mennessä. Matkakustannukset tekevät n. 1200:— mk. Matka seuruelipulla n. 800:— mk halvempi kuin yksityisesti.

PIRTIN VIESTIN vuosikerta maksaa nyt 100:— mk. Kannatusyhdistyksen jäsenet ja viime vuoden tilaajat saavat sen 75:— markalla. Tilaus voidaan tehdä suoritettamalla tilausmaksu postisiirtotilille N:o 80220.

lipun hintaa (ehkä 40: — mk). Tällaisia halukkaita pitäisi olla vähintään 10. Pääjoukko palaisi tietenkin suoraan takaisin. Asian käytännössä järjestämiseksi odotamme ilmoittautumisia juhlamatkalle. Ne voidaan tehdä allekirjoittaneelle, os. Kohtavaara, Kansanopisto, juhannukseen mennessä. Ilmoittautuneille lähetetään postitse tarkat matkustamisohjeet (osote on siis muistettava samalla ilmoittaa!) ja ilmoittautumisia pidetään sitovina, joten voittamattoman esteen sattuessa on koetettava saada joku toinen matkalle, koska matkalippu joka tapauksessa hankitaan ilmoittautumisien mukaisesti. Kannattaa pyrkiä tällaisille juhlille evankeliumin sanan ääreen, sillä se on Jumalan voima, jota me tarvitsemme!

Pirtin Viestimme on nyt suunniteltu ilmestyväksi neljänä erillisenä numerona, joista kaksi on laajempaa kaksoisnumeroa. Tilaushinta on painatuskustannusten vuoksi korotettava 100: — markkaan. Kannatusyhdistyksemme jäsenet saavat sen kuitenkin 75: — markalla, samoin kaikki viime vuotiset tilaajat, koska heille ei voitu viime vuoden loppunumeroita toimittaa.

Uusi työkausi pyritään syksyllä aloittamaan, jos Jumala suo, jo pian lokakuun puolivälin jälkeen. Ehkä monen on hyvä olla tästä tietoinen mahdollisimman aikaisin.

Myyjäisistä on myöskin mainittava ajoissa. Sellaiset järjestettiin viime syksynä Nurmeksessa, ja tulos oli ilahduttavan hyvä: lähes 40.000: — mk. Pyydämme kiittää kaikkia, jotka osallistuivat niihin lähettämällä käsitöitään. Ottakaa nytkin ajoissa tämä ohjelmaanne opistolaisten piirien kokoontuessa. Me hoidamme sitten tavarat mahdollisimman edullisesti joko Nurmeksien myyjäisten yhteydessä tai kauempana. Siten autamme osaltamme opistoa selviytymään rakennustöiden aiheuttamista kustannuksista.

Kiitämme vielä kaikkia kannatusyhdistyksemme jäseniä ja opiston ystäviä, jotka ovat taas muistaneet vuotuisen rakkaudenlahjansa opistolle lähettää, monet runsain määrin.

Muistakaa ennen kaikkea rukouksin opiston työtä! Muistakaa, että opiston nuorten joukko tarvitsee tukeanne opistoajan jälkeen. Älkää sitä kieltäkö!

Jumalan armon turviin! Opistoterveisin

Toivo Salomaa.

Kiitämme erikoisesti

Nurmeksien ja Pielisjärven seurakuntia, Nurmeksien maalaiskuntaa ja kauppalaa, Kuhmon kuntaa, Nurmeksien Kauppa Oy:tä ja Jukolan Osuuskauppaa, joilta kaikilta opistomme on tänä vuonna saanut vastaanottaa huomattavia lahjoituksia!

Johtajatar HELVI VALKONEN:

„Varten taivasta luotu.”

Viimeiset opistopäivät ovat menossa, on aivan kuin sydäntä kuristaisi. Kyllä kai sinä toveriliittolainen muistat tämän. Niinkuin kaiken loppu olisi ollut käsissä. Sinä, joka nyt olet vuorollasi lähtemässä, et voi estää ahdistavaa tunnetta. Ikäänkuin sinulle tapahtuisi jotain outoa, jotain pelottavaa. Mutta se on sinulle vain koetukseksi, kun olet »varten taivasta luotu».

Tänä keväänä olemme paljon puuhailleet taimien parissa. Ensin niitä on hoidettu ja kouluutettu sisällä laatikoissa, sitten edelleen vaalittu niitä ulkona lavoissa. Kylminä päivinä olemme pelänneet niiden puolesta, kunhan eivät vain kuolisi. Kovin kiinnostuneita olisimme tietämään, mitä niistä kaikista tulee. Eikö taivaallinen tarhuri olisi kiinnostunut sinusta, josta on niin paljon vaivaa nähnyt. Monta vaihetta oli ollut jo ennen opistoon-tuloasi. Tämä talvi on ollut erikoisen huolenpidon aikaa. On ollut lämmittävää aurinkoa ja siunaavaa sadetta. Jos nyt tulisikin tuulisempää ja kylmempää, pitäisi sinun olla karaistunut sitä varten. Tahi tulisiko kova helle. Näethän kuitenkin, että risti varjostaa elämäsi. Sen juurella »oot varjossa päivän paahteelta ja maailman kylmiltä tuuilta», Jumalan sana jää sinulle voimaksi edelleenkin. Sitä ravintoa tarvitset joka päivä juurtuaksesi paremmin, niin ettet vain rupea kuihtumaan. Suuri tarhuri seuraa kasvuasi ja tietää mitä tekee, silloinkin, kun puhdistaa ja leikkaa. Hän toivoo hedelmää. Suuri korjuupäivä lähenee. »Aika on istuttaa ja aika repiä istutus.» Muista — »varten taivasta». Hyvä on meidän kasvaa Taivaan Isän hoidossa, annetaan Hänen vain hoidella. Kunpa saisimme toveriliittolaisten kalliisti lunastettua joukkoa katsoessamme sanoa: »Sinun tarhasi kalleinta viljaa ikikesähän valmistuu».

Sinä, joka nyt joudut jättämään opistokodin, älä siis oudoksu tätä siirtoa. Sinua edelleen vain koulutetaan. »Jumala Sebaot, suojaa se, minkä oikea kätesi istutti, tämä taimi, jonka kasvatit suureksi itseäsi varten.»

KIHLOISSA:

Eila Annikki Laine (46—47) ja Matti Vilhelm Mattila,
Elvi Vilmi (43—44) ja Olavi Lukkari,
Lahja Muttonen (44—45) ja Lauri Rantanen.
Siunauksen toivotuksin muistamme teitä!

Opistoajan siunaus.

Olin täydellisesti maailman lapsi tullessani tänne opistoon. Ajattelin silloin, ettei mikään voi minua kääntää pois maailmasta; niin paa-tuneeksi tunsin itseni. Mutta tämä varmuu-teni alkoi horjua heti joululoman jälkeen. Kaikki menneet tapahtumat tulivat sieluni silmien eteen, ja kauhistuen huomasin olevani suuri syntinen. Mikä pahinta, mitään ulos-pääsyä ei synneistäni näyttänyt löytyvän. »Yötä, päivää oli Sinun kätesi raskaana minun päälläni.» Se vei yön unen ja päivällä oli outo tuntu, etteivät ajatukseni tahtoneet kiintyä mihinkään tunteilla.

Kun toveripäivät alkoivat lähestyä, rauhani oli kokonaan mennyt. Kauhuissani ajattelin, kuinka minä tällaisena, raskasta syntitaak-kaa kantaen voin lähestyä Herran pöytää, johon meitä toveripäivien yhteydessä kutsu-taan. Lopulta, aivan viime hetkellä mieleni murtui ja käännyn Jumalan puoleen pyytäen armoa ja anteeksiantoa. »Pese minut puh-

taaksi rikoksistani, puhdistu minut synneis-täni, sillä minä tunnen pahat tekoni ja minun syntini on aina minun edessäni. Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on pahaa sinun edessäsi!»

Ja ihme tapahtui, vaikka en olisi osannut uskoa sitä mahdolliseksi. Sain laskea synti-kuormanani Jeesuksen eteen. Sain varmuuden siitä, että Jumala on antanut anteeksi syn-tini ja unohtanut ne ikuisesti. Ihmeellinen rauha täytti sydämeni. Tällaisen ihmeellisen muutoksen olen kokenut opistoaikana. Olen nyt Jumalan lapsi täältä lähtiessäni.

Yks rauhan vain tuo tuntohon:
vain syntein anteeksantamus.
Vain yksi riemunlähde on:
vain syntein anteeksantamus.
Oi kuinka mieltä virvoittaa,
kun siinä nytkin juoda saa.

E. T.

Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston

VIII työkausi

alkaa, jos Jumala suo, lokakuun 20 päivänä. Siitä ilmoitetaan aikanaan sanomalehdissä tarkemmin. Ennakolta tiedoitamme kuitenkin kaikille, jotka haluavat varmistaa itselleen paikan ensi talven kurssille, että varsinainen hakuaika alkaa heinäkuun alusta ja jatkuu syyskuun loppuun. Hakijoitten tulee olla naisten 16 v., miesten 17 v. täyttäneitä, kansa-koulun suorittaneita. Hakemukseen, joka laa-ditaan omakätisesti, liitetään papintodistus, jäljennös viimeisestä koulutodistuksesta sekä kunnan viranomaisen antama varattomuus-todistus, jos halutaan päästä osallisiksi apu-rahoista. —

Opiston työkausi kestää 6 kuukautta.

Käsityöopetus on kansanopistossa tärkeällä sijalla. Tulokset riippuvat nyt paljon siitä, millaisia tarpeita onnistutaan saamaan. Sen-vuoksi olisi opistoon aikovien naisten ajoissa ryhdyttävä hankkimaan lankoja ja kankaita. Ompelutöissä kelpaa myöskin käytetty kangas.

Opistomaksut tekivät viime työkaudella yleensä kansanopistoissa 15.000:— mk, johon sisältyi opinto-, asunto- ja ruokamaksut koko ajalta. Vähävaraiset vapautetaan opintomak-susta, minkä lisäksi heille jaetaan apurahoja. Valtion apurahoja jaettiin viime työkaudella yhteensä 100.000:— mk, ja on opistolla käy-tettävissä oma stipendirahestonsa tähän tar-koitukseen. Näin jäivät monien vähävarais-ten suoritukset paljonkin alle 10.000:— mar-kan. Jos opintomaksujen suorittaminen kui-tenkin tuottaisi vaikeuksia, voidaan niistä sel-viä muutenkin, esim. työskentelemällä opis-tolla sopimuksen mukaan joko ennen tai jäl-keen työkauden. Kenenkään ei siis tarvitse jäädä pois opistosta varojen puutteessa.

Jumala siunatkoon suunnitelmanne! Terve-tuloa toisten nuorten joukkoon!

»Vedä minut ristic luokse
ystäväisi seurahan!»

Pääsiäisretken vaihteita.

»Joka aamu on armo uus...», kajahti pitkäperjantain aamuna varhain junassa. Toiset olivat lähteneet viettämään lomaansa koteihinsa, me olimme lähdössä retkelle, joka kestääsi koko pääsiäisloman.

Yhdeksän henkeä meitä oli, johtajatar mukamme. Höljäkän pysäkillä jäimme junasta ja hiihdimme yli Pielisen Paalasmaalle suuret »toimeentulopussit» selässämme. Siellä menimme opistoveriemme Helmin ja Elinan kotiin, missä meitä pidettiin vieraina.

Hiukan levähdettyämme lähdimme juhlaamme, joka oli ilmoitettu pidettäväksi rukoushuoneella. Juhlakansaa olikin kokoontunut runsaasti, olihan nyt pitkäperjantai, pyhien muistojen päivä. Vietimme juhlaa Jumalan Pojan kärsimysmuistojen ääressä. Hän itse siunasi meitä juhlakansan mukana.

Yön jälkeen matkamme jatkui. Kiitollisin mielin hyvästelimme paalasmaalaisia, jotka olivat iloisia vierailumme johdosta. Mutta ennenkuin erkanimme saaren kamaralta, poikesimme vielä sentään — arvannette — valokuvaan. Senjälkeen suuntasimme kulkumme Juuan Kannaksenkylää kohti. Päivä oli aurinkoinen ja lämmin. Reipas ja iloinen keskustelu viihtyi joukossamme, ja Pirjo, pienin joukostamme, liversi kuin kevään leivo meidän kaikkien yhteiseksi iloksi.

Kannaksen kylän koululla opettaja otti meidät reippain terveisin vastaan ja meistä oli erinomaista päästä hengähtämään suojaan vuoksi raskaan hiihtämisen jälkeen. Puuro oli jo uunissa odottamassa ja maitoa oli varattu runsaasti. Saunan lämmitimme vielä ja pääsimme nauttimaan leppoisista lauantailöylyistä siirtyäksemme sitten opistoverimme Martan kotiin.

Ensimmäinen pääsiäispäivä oli kirkas ja keväinen. Koululle kokoonnuttiin viettämään juhlaa pääsiäissanoman äärelle, ja saamaan siitä uutta elämänvoimaa. Illan vietimme

Martan ja Paavon kodeissa. Keskustelun lomassa siellä kaikuivat laulumme Luojan kiihosta.

Aamulla olivat joukkoomme liittyneet Oili ja Irma opastaakseen meitä seuraavaan juhla-paikkaan Vihtasuon koululle. Lähdön lähe-
tessä päättivät »vanhemmat» jättää meidät muut tulemaan vasta seuraavana aamuna määräpaikkaan. Mutta pian heidän lähdettyään valtasi meidät voittamaton innostus lähteä heidän jälkeensä, ja pian olimmekin tiellä. Oikaisimme sitten puhelinlinjaa pitkin ja koetimme olla mahdollisimman hiljaa, etteivät vain »edelläkävijät» huomaisi meitä. Jännitys kasvoi, kun lähestyimme koulua. Pihalle tultuamme oli kaikki hiljaista eikä valoa näkynyt mistään. Lähdimme sitten pyrkimään pimeitä portaita vinttikamariin, ja siellä aiheuttamamme yllätys oli täydellinen: johtajatar ei ollut uskoa silmiään, vaan kyseli kahteen kertaan, olimmeko todella kaikki siellä. Pian osottautui aiheettomaksi pelkomme, että saisimme »piiskaa» yllätyksestämme. Hyvä oli olla yhdessä, opettajatar kestitti meitä ja saimme nukkua hyvin yöme siskonvuoteella.

Toisen pääsiäispäivän juhlan jälkeen lähdimme Oilin kotiin ja sieltä Palomäkeen, missä oli järjestetty iltajuhla, retkemme viimeinen. Niin oli päivä illassa. Osa joukostamme siirtyi yöksi Kylmälään. Aamulla varhain lähdimme opistoa kohti. Pielisen jää oli aivan peilikirkkaana edessämme. Ihmettelimme aluksi, miten matkanteko sujuisi, mutta pian siihenkin opimme. Puolivälissä matkaa, jäällä piti johtajatar aamuhartauden. Jo ennen puolta päivää olimme kotona opistolla, jonne samana iltana saapuivat toisetkin opistoverit. Opistoperhe oli jälleen koolla mieli virkeänä ja reippaana loman jälkeen oppimaan taas uutta ja tarpeellista elämää varten.

Lahja Gröhn.

